

Ze kan slecht tegen onrecht en wil onbekende historische verhalen in kaart brengen: Margreet de Broekert (68) uit Bussum. Daarnaast heeft deze Bussumse veel heftige gebeurtenissen meegemaakt in haar leven: haar strijd tegen borstkanker en in die periode van ziekte ook nog eens een scheiding en het verlies van haar baan op 50-jarige leeftijd. “Uiteindelijk ben ik er alleen maar sterker uitgekomen”, zegt ze nu beslist.

Tekst: Sarah El Aty, foto's: Bob Awick

Hoewel Margreet zich een echte Bussumse voelt, is ze geboren en deels getogen in Den Haag. Als oudste kind van het gezin is ze samen met haar twee zusjes en broertje opgegroeid in een heel warm, beschermend en liefdevol gezin. “Mijn ouders waren erg gelukkig met elkaar. Mijn moeder heeft een ongelukkige jeugd gehad en mijn vader heeft haar echt gered. Ik heb nog steeds een hele goede en sterke band met mijn jongere zusjes. Op een gegeven moment zijn wij binnen Den Haag verhuisd naar hetzelfde portiek waar ook Bart Chabot woonde. Als kind verkleedde ik mij graag als indiaan en dan mocht Bart af en toe bij mij in de wigwam spelen”, lacht ze.

Als jong meisje was Margreet onzeker en verlegen, maar ze kon aan de andere kant ook driftig zijn. Vooral als haar onrecht werd aangedaan.

“Ik ben nogal temperamentvol en dat heeft voor- en nadelen.” Op haar tiende verhuisde het gezin naar Bilthoven. “Ik was vroeger een echt paardenmeisje, jaar in jaar uit. Zo was ik in mijn vrije tijd veel op de manege te vinden en ik deed ook aan voltigieren (acrobatiek op een paard, red.). Daarnaast tenniste en hockeyde ik en kreeg ik pianoles.” Dat sportieve kreeg ze van huis uit mee. De vader van Margreet roeide graag en haar moeder heeft tot op hoge leeftijd nog getennist.

Op haar 17de ging Margreet een buitenlands avontuur aan. In Oxford ging ze uitzoeken welk beroep haar aantrok. Na een jaar Oxford ging Margreet aan de bibliotheekacademie in Amsterdam studeren. Toen ze de studie had afgerond is ze gaan reizen. “Met mijn voormalige man, die tevens mijn jeugdliefde was, heb ik drie maanden door India en Nepal gereisd. Dat was voor mij een enorme cultuurshock.” Na deze reis ging Margreet opnieuw studeren, nu pedagogiek. “Tijdens deze studie zijn mijn beide dochters geboren. Maar ik wilde de studie per se afmaken, want anders kwam het er niet meer van. Daarnaast was het natuurlijk heel erg toepasselijk dat ik tijdens deze studie zwanger werd.” Op 29-jarige leeftijd beviel Margreet van haar oudste dochter. “Ik ben thuis bevallen, maar ik ben toen bijna doodgebloed”, vertelt ze bewogen.

‘Ik vind het belangrijk mensen die onterecht in de vergetelheid zijn gekomen weer een gezicht te geven’

Verhuizen

Het jonge gezin verliet Amsterdam en nestelde zich aan de Ruthardlaan in Bussum. “Wij vonden de drukke stad toch niet de ideale plek om onze dochters groot te brengen. In 1989 zijn we daarom naar Bussum verhuisd, in het huis van Marianne Philips. Zij was een van de eerste vrouwen die in Nederland tot een gemeenteraad werd toegelaten.” Op zoek naar werk kwam ze erachter dat ze nog vervolgoopleidingen moest doen om een baan te krijgen in de pedagogiek. “Dus schreef ik me maar in bij een arbeidsbureau. Op die manier ben ik terechtgekomen bij de publieke omroep, wat in eerste instantie een tijdelijke baan moest zijn. Ik ben daar vervolgens niet meer weggegaan.” Zeventien jaar lang heeft Margreet met heel veel plezier bij de NCRV gewerkt. “Ik verzorgde samen met mijn collega de uitgaven voor radio- en televisieprogramma’s én we richtten ons ook op het uitbrengen van onze tv-klassiekers op dvd’s en cd’s. Denk hierbij aan onder andere *Swiebertje*, *Pommetje Horlepiep* en *De Kleine Waarheid*.”

Chemokuren

In februari 2005 ging Margreet, op 50-jarige leeftijd, voor het eerst naar de ‘borstenbus’. Ze kreeg een slechte uitslag. “Het was een agressieve tumor en zelfs de chirurg kon het in eerste instantie niet voelen. De tumor zat helemaal achter mijn borstbeen. Ik zou hier niet meer zijn als ik niet naar de borstenbus was gegaan. Dan was ik een jaar later dood geweest, achteraf gezien was ik dus net op tijd. Toen ik op vervolgonderzoek moest, waarbij werd geconstateerd dat ik borstkanker had, was het net alsof het niet over mijzelf ging. Ik was ook totaal niet voorbereid op die diagnose. Het ging als een waas langs mij heen. In het begin

‘Ik ben nogal temperamentvol en dat heeft voor- en nadelen’

werkte ik gewoon door, maar toen bleek ik te weinig witte bloedcellen aan te maken waardoor ik vatbaarder was voor allerlei virussen. Dus toen ben ik vanuit huis gaan werken. Ik ben geopereerd en had gelukkig geen uitzaaiingen naar mijn lymfeklieren. Vanaf het begin dacht ik: het komt wel goed. Ik moet er wat van maken. Ik wist dat mijn haar na de eerste chemokuur zou uitvallen. Dat vond ik eigenlijk het allerergste van die hele borstkanker. Je krijgt dan gelijk zo’n stigma. Mijn oudste dochter heb ik toen gevraagd om mij helemaal kaal te knippen.” In de periode volgde ook de scheiding. “Vanaf dat moment werd het allemaal te veel voor mij.”

'Ik heb geen moment onderuit op de bank gezeten met een zak chips'

Bent u anders naar het leven gaan kijken omdat u ziek bent geweest?

"Ik had al een bijna-doodervaring bij de bevalling van mijn eerste dochter. Alles was wit en stil en er was geen naar gevoel. Dus ik was tijdens mijn ziekte niet bang voor de dood, nu nog steeds niet. Er ging altijd iemand mee naar de chemokuren. Zonder hulp van mijn lieve familie en vriendinnen had ik het niet gered. Ik heb mijzelf nooit de vraag gesteld: waarom ik? Ik wist dat ik goede kansen had en ik ging niet uit van het zwartste scenario. Het moment dat je hoort dat je 'schoon' bent, is natuurlijk onvergetelijk. Alhoewel het bij de jaarlijkse controle altijd heel erg spannend blijft."

Nadat Margreet haar borstkanker had overwonnen, kwam er onverwachts een einde aan haar leuke baan bij de NCRV. "Mijn directe collega werd per 1 januari 2005 mijn leidinggevende en half februari werd er borstkanker bij mij geconstateerd. Dus we hadden een hele ongelukkige start samen. Na twee jaar is die samenwerking op een niet-fijne manier geëindigd en ben ik na zeventien jaar weggegaan bij de NCRV." Ze kijkt met heel veel plezier terug op haar werkzame leven. De Bussumse heeft zichzelf zien ontwikkelen en talenten mogen ontdekken waarvan ze niet wist dat ze die in zich had.

Werkloos

"Tja, en dan ben je 50-plus en moet je een baan zien te vinden. Je bent eigenlijk al afgeschreven", vertelt ze nog altijd gefrustreerd. In 2010 richtte ze een eigen tekstbureau op en dat was de aanleiding voor de start van een blog. In de periode dat Margreet ziek was, had ze niet altijd zin om tegen iedereen te vertellen hoe het met haar ging. Ze kwam op het idee om wekelijks nieuwsbrieven te schrijven waarin iedereen kon lezen hoe zij zich voelde. "Dan was ik het voor mijzelf kwijt en wist iedereen in één keer hoe het met mij ging. De nieuwsbrieven vielen goed bij mijn lezers. Er waren ook lezers die zich konden herkennen in mijn ver-

halen. Ik heb schrijven altijd heel leuk gevonden, en dat kwam ook omdat ik vroeger veel boeken las." Helaas liep haar eigen tekstbureau niet naar verwachting: "Vanwege de economische crisis in 2010 werd er in dat jaar veel onder de marktprijs gewerkt. Na een paar freelance-opdrachten ben ik ermee gestopt."

Ze vervolgt: "Ik heb geen moment onderuit op de bank gezeten met een zak chips. Ik had mijzelf aangesloten bij een talent+ groep. Dat was een soort zelf hulpgroep voor 50-plussers die hoogopgeleid waren. We hielpen elkaar en we maakten gebruik van elkaars netwerken. Ik wilde heel graag aan het werk, maar het UWV kwam met de gekste vacatures voor mij. Ik zeg altijd: geen grijze haren, maar gouden haren. Maak gebruik van de kennis en de ervaring van mensen. Het slaat nergens op, en tegenwoordig is het nog altijd niet verbeterd!", reageert Margreet boos. Ze is nog wel bij diverse bedrijven aan het werk geweest, maar die werkzaamheden bevielen toch niet. Daarna is het voor Margreet niet meer gelukt om betaald werk te krijgen en is zij vrijwilligerswerk gaan doen. "Vrijwilligers worden niet betaald omdat ze niet goed zijn, maar omdat ze onbetaalbaar zijn", zegt ze trots.

Haar inzet als vrijwilliger werd dan ook twee jaar geleden beloond met een koninklijke onderscheiding. Margreet zet zich al jarenlang vrijwillig in voor de Amsterdamse Rechtswinkel voor kinderen (de eerste in Nederland!), de Stichting Vrienden Ashram (kindertehuis in India), de Bussumse Synagoge, de Historische Kring Bussum en voor de landelijke actiegroep Terug naar de Bossen, die opkomt voor mensen met een handicap. "Later ben ik nog samen met mijn eigen dochters naar het kindertehuis in India geweest. Dat maakte grote indruk op ze. Mijn vader was net zo oud als ik toen hij ook een lintje kreeg. Dit lintje is toch wel de kroon op mijn werk. Naast mijn dochters en kleinkinderen ben ik hier heel trots op", zegt ze met glanzende ogen.

Keukenhof

Muziek is voor Margreet een belangrijk onderdeel in haar leven. Toen ze op een gegeven moment een burn-out kreeg, ontwikkelde ze een grote liefde voor het spelen van de accordeon. “Mijn vader heeft ook altijd dit prachtige instrument bespeeld. Ik heb met mijn accordeon nog bij een Amsterdams orkest gespeeld, maar tegenwoordig speel ik steeds minder.” Verder is Margreet gek op tuinieren. “Dat heb ik van mijn moeder meegekregen. Als je in de zomer in mijn tuin komt dan is het net de Keukenhof. Als ik stressmomenten ervaar dan is de tuin een heerlijke ontspannende plek voor mij. Mijn handen beginnen nu al te jeuken en ik kan niet wachten op heerlijke, zonnige en warme dagen. Bij het verlaten van mijn voormalige huis aan de Ruthardlaan was ik bang dat ik in een woning terecht zou komen zonder tuin. Als je mij gek wil maken dan moet je mij in een flat zetten.”

Nu schrijft de 68-jarige gepensioneerde niet meer over zichzelf, maar over andere mensen. En dan met name over hun geschiedenis. Meer dan elf jaar schrijft ze historische verhalen voor de Historische Kring Bussum. Vol enthousiasme laat ze een project zien waarmee ze bezig is dat betrekking heeft

op dodenherdenking: een poster die uiteindelijk een informatiebord wordt, met daarop elf Bussumse verzetsmensen. “Onbekende mooie verhalen in kaart brengen; dat is nu mijn passie. Ik wil iets toevoegen aan de rijke geschiedenis van Bussum. Ik vind het belangrijk mensen die onterecht in de vergetelheid zijn gekomen weer een gezicht te geven. Het is belangrijk dat die verhalen verteld blijven. Bovendien kan ik heel slecht tegen onrecht. Een rechtvaardige samenleving begint bij jezelf. Nederlanders zijn een ster in het benadrukken wat níet goed gaat. Elkaar een compliment geven zit niet in onze volksaard. En toch is dat zo waardevol. Iedereen heeft uiteindelijk behoefte aan een klopje op de schouder!” Goed contact met mensen hebben is voor Margreet het belangrijkste in haar leven. “Ik ben gewoon dol op mensen, althans op de meeste mensen”, knipoogt ze.

Goed genoeg?

Hoe omschrijft u zichzelf? “Ik ben heel erg gedreven, temperamentvol, terriër, activistisch, verbindend en perfectionistisch. Ik word soms moe van mezelf en de mensen om mij heen ook”, lacht ze hardop. “Ik kan misschien te overtuigend mensen op andere gedachten brengen en ik heb een autoriteitsprobleem”, erkent ze. “Ik

kan niet tegen Bokito-mannen die het niet verdienen. Dat maakt mijn leven niet altijd makkelijk. Want dan ga ik de strijd met ze aan en dan verlies ik het uiteindelijk best vaak. Daarnaast twijfel ik nog steeds of ik goed genoeg ben. Soms vraag ik mijzelf af: waarom twijfel ik nou? Ken je de quote van Pippi Langkous: *‘Ik heb het nog nooit gedaan dus ik denk dat ik het wel kan’*? Aan deze quote denk ik vaak. Ik heb zelfs een tas met deze quote erop gekocht. Dus als ik bijvoorbeeld een lezing moet houden waar ik zenuwachtig voor ben, dan doe ik daar mijn spullen in.”

Hoe ziet de toekomst er voor u uit? “Ik hoop natuurlijk heel lang gezond te blijven. Ik mankeer niks, voor zover ik weet. Mijn vader is op zijn 68ste totaal onverwachts overleden. Ook na de periode dat ik ziek ben geweest denk ik: pluk de dag, je weet niet wanneer het afgelopen is. Ik haal mijn geluk uit de dingen waar ik iets in kan betekenen en ik wil opkomen voor de zwakkeren. Het is nooit mijn bedoeling dat mensen mij dankbaar moeten zijn, maar als ze toch laten weten dat ze dat wel zijn, dan is dat een heel rijk gevoel. Ik heb het idee dat ik – na jaren van ellende – alleen maar aan het opbloeien ben en de kwaliteiten die ik bezit nu ten volle benut.”